

[Fibiger.]

Jeg ved, at man fra forskellig Side har klaget meget over, at det er gaaet saa langsomt med disse Gældssanerings-sager, og det er det maaske ogsaa. Men jeg vil sige, at naar en saadan Administration skal sættes i Gang, vil der gaa nogen Tid, inden man faar visse Retningslinier at gaa efter. Der vil gaa nogen Tid, inden det hele kommer i Orden og Ekspeditionen kan faa et næsten mekanisk Præg. Jeg tror, at Vanskeligheden mere ligger i Akkordudvalget end i Bevillingsudvalget. Ude i Akkordudvalgene maa der selvfølgelig være mange Ting, som skal gennemgaaes og undersøges, og Sagerne er maaske alligevel mangelfulde, naar de kommer herind, og skal derfor gaa tilbage igen. Jeg kunde tænke mig, at der ude i Amterne burde være flere Akkordudvalg. Jeg tænker paa saadanne Amter som Ringkøbing Amt og Vejle Amt, hvor der er saa mange Sager, der skal behandles, at det tager alt for lang Tid for de enkelte Medlemmer at gaa dem igennem. Man behøver ikke nogen Lovændring dertil, det kan gøres administrativt, saadan som Loven er formet.

Jeg finder det ogsaa naturligt, at man som foreslaaet tager nogle flere med, saaledes at der bliver aabnet Mulighed for dem, der har købt Ejendomme inden 1. Oktober 1935, for at falde ind under Loven.

Jeg kan ogsaa sige, at vi kan tiltræde, at de Statshusmænd, der har konjunkturbestemt Rente, kan faa saneret de Laan, de har ud over Statslaanene.

Jeg vil gerne samtidig sige om det Lovforslag, der er stillet af Det frie Folkeparti, og hvoraf nogle Paragraffer falder delvis sammen med Regeringens Lovforslag, at der er visse Ting i det, jeg ikke kan gaa med til, f. Eks. dette, at man skal benytte Ejendommens skønsmæssige Handelsværdi i Stedet for det Grundlag, man nu har, og som man kalder Panteværdien, for Resten et meget daarligt Ord for det, man vil antyde. For hvad er den skønsmæssige Handelsværdi, behandlet af saa mange Akkordudvalg ude omkring i Landet? Den Værdiansættelse tror jeg ikke, man kan benytte, jeg tror, man maa have noget fast at holde sig til, netop fordi Sagerne skal ind til Bevillingsudvalget, der kun kan gaa frem efter de officielle Ansættelser. Noget andet er, at der maaske er Egne, hvor Ejendoms-skylden har været lav, og hvor man samtidig har haft meget store Kreditforeningslaan, som ovre i Vestjylland, og saadanne Steder er der maaske en hel Del Ejendomme, som ikke falder ind under Lovens Bestemmelser, saaledes at der kunde være

Anledning til at dispensere fra den Grænse, som er sat, saa de vedkommende Landbrugere ikke bliver udelukket paa Grund af de særlige Forhold hos dem. Desuden vil jeg mene, at de, for hvem den nye Ejendomsskyldvurdering, der nu har fundet Sted, har forrykket Forholdene, skal have Ret til atter at falde ind under den fastsatte Grænse.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Beløbet skal udbetales i Obligationer eller i rede Penge, vil jeg gerne sige, at jeg ved godt, at den trufne Ordning har været en af Anstødsstenene, og at de, der har skullet have Laanene, har fundet, at det var lidt kedeligt med Obligationerne, fordi der var mange Kreditorer, der ikke vilde modtage dem, og hvor skulde man saa skaffe Pengene fra? Da Loven blev vedtaget, var vi da ogsaa inde paa, at det skulde være rede Penge i Stedet for Obligationer, og hvis der er nogen Mulighed for at faa dette gennemført nu, skal jeg og mit Parti ikke have noget derimod.

Med Hensyn til andet Afsnit af Regeringens Lovforslag, Afsnittet om Rentetilskud, maa jeg sige, at det kan vi ikke tiltræde, og det var vel heller ikke ventet fra Regeringens Side, at vi skulde tiltræde det. Vi er nemlig af den Opfattelse, at det er fuldkommen forfejlet at blive ved med den Ordning, at en bestemt Klasse, en bestemt Afdeling inden for Landbruget, de, der nu har saa og saa meget Gæld, kan faa et Tilskud fra 20 til 300 Kr., efter som deres Gæld ligger. Thi hvad betyder det? Det betyder i Virkeligheden saa uendelig lidt. Det betyder, som jeg nævnte før, ikke noget for Erhvervet, og vi ønsker ikke at gaa videre ad Tilskudsvejen. Det vil være meget bedre at gaa over til det, der er det eneste naturlige — men Regeringspartierne har ikke villet lade sig rokke en Tomme, skønt det er det, man fra Landbrugets Side har peget paa Gang paa Gang —, nemlig at lave en Ordning, der kom alle Landbrugere til gode, idet man nedsatte de faste Ejendomsskatter.

Der er noget, der hedder Gentagelsens Kunst, og man plejer at sige, at hvis man gentager en Ting længe nok, vil den efterhaanden slaa igennem. Det har desværre vist sig, at vor Tale om at faa Ejendoms-skatte nedsat har aldrig kunnet vinde Gehør inden for Regeringen eller Regeringspartiernes Flertal. Skønt det er mange Aar siden, allerede i 1928, at vi inden for Det konservative Parti rejste dette Krav, er det altsaa endnu ikke blevet gennemført, og jeg forstaar, at den Smule Amts-